

תיק 869531/2

בבית הדין הרבני האזורי נתניה

לפני כבוד הדיינים:

הרב מיכאל עמוס – אב"ד, הרב שניאור פרדס, הרב אריאל ינאי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד נתנאל ירימי)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד רות דיין וולפנר)

הנדון: גירושין

פסק דין

ביום ט' במרחשוון תשע"ב (6.11.2011) הגישה האישה תביעה לשלום-בית. וביום כ' בשבט תשע"ב (13.2.2012) הוגשה לפנינו תביעה לגירושין ע"י הבעל.

בדיון שהתקיים ביום ז' באייר תשע"ב (29.4.2012), הבהיר בית הדין לאשה כי בשל הטענות החמורות שהעלתה כנגד בעלה הן בכתב התביעה הן בדיון, אין תביעתה לשלום-בית, ובעצם תביעה זו אמורה להיות תביעה לגירושין. אולם האישה עמדה על תביעתה לשלום-בית, ומנגד הבעל עמד על תביעתו לגירושין. אולם לאחר זמן, כל אחד משני הצדדים ביקש בנפרד לסגור את התיק שפתח. קרי האישה ביקשה לסגור את תיק שלום-הבית והבעל ביקש לסגור את תיק הגירושין, ואמנם התיקים נסגרו ביום כ"א בסיון תשע"ב (11.6.2012).

ביום י"ח בסיון תשע"ג (27.5.2013) הגישה האישה תביעת גירושין וכרוך לה תביעת כתובה ופיצויים, וזו היא התביעה העומדת לפנינו.

הצדדים נישאו כדמו"י ביום 13.10.99. למרות שהאישה ידעה כי לבעל יש בעיות נפשיות חמורות (שלוש פעמים ניסה להתאבד קודם שנישאו הצדדים), נישאה לו וזאת מתוך אמונה כי תצליח לסייע בידו להתמודד עם בעיות אלו.

טענות האישה

כבר בעת הולדת התאומות זנח הבעל את אשתו בבית החולים לחסדי אחרים וכששבה לביתה גילתה שירי אהבה שכתב הבעל לחברתו באינטרנט ביום הלידה של אשתו כתב הבעל לאותה חברה כהאי לי שנא: "הכלבה החליטה להשריץ היום והכריחה אותי להיות לידה כל היום חשבתי עליך ורציתי להיות רק איתך."

האישה אף צירפה קובץ התכתבויות מיניות של הבעל עם נשים אחרות.

טענות אלו לא הוכחו ע"י הבעל ואף בסיכומיו לא נכתבה כל טענה שיש בה ממש.

עזיבת הבעל את בית הצדדים

בדצמבר שנת 2010 עזב הבעל את הבית לטובת אישה בשם [ל']. כהוכחות לטענתה כי אכן בעלה עזב את הבית לטובת אישה זו, הגישה האישה תדפיסי שיחות טלפון שבהם מופיע מס'

הטלפון של אישה זו. מעיון בדפים אלה עולה כי השיחות וההודעות שנשלחו אל אישה זו היו גם בשעות הקטנות של הלילה והן נעשו קודם התקופה שעזב הבעל את הבית, דהיינו מאוקטובר 2010, וכן אחרי נטישת הבעל את הבית, בדצמבר 2010. שמה ומס' הטלפון של הנטענת הוכח ע"פ מודעה שפרסמה הנטענת למכירת רכב אשר ברשותה ובמודעה זו מופיע שמה ומס' הטלפון אשר אליו יש להתקשר ונשלחו הודעות ע"י הבעל. עובדות וטענות אלו לא הוכחו ע"י הבעל.

החומר במחשבו של הבעל

לאחר עזיבת הבעל את בית הצדדים גילתה האישה במחשבו של הבעל תכנים פדופיליים.

האישה חרדה לשלומם של הילדים ופנתה עם הכונן של המחשב למשטרת ישראל, וזו פתחה בחקירה נגד הבעל. בשל חקירה זו נעצר הבעל ואף משטרת ישראל המליצה להגיש נגדו כתב אישום.

יש לציין כי חוקרי משטרת ישראל הוזמנו ע"י בית הדין להופיע עם החומר שנמצא ברשותם. שני חוקרים הופיעו וכידם חומר הפדופיליה שנמצא במחשבו של הבעל, והודיעו לבית הדין כי יש המלצה להעמיד את הבעל למשפט בגין החזקת חומר זה. עם זאת, החוקרים אמרו כי לעת עתה אין ראיות כנגד הבעל בעניין החשד כי התעסק עם אחת הבנות, ויש חשש שהחקירה זוהמה [קיים פרוטוקול חסוי בו נכתבו דברי החוקרים].

יש להוסיף כי הבעל נחקר שוב לאחר שנמצאו התכנים הנ"ל, כן נחקרו בנותיו ע"י חוקר נוער, ומתוך חקירה זו עלה חשד כי הבעל התעלל מינית בבת הקטנה [נ].

עוד יש להוסיף כי בפני בית הדין הוגש דו"ח "מכון שלם" ובין היתר נכתב שם: "בשיחה עם הבודקת אומרת [הילדה נ'] [[באופן ישיר שאינה רוצה ללכת לאבא ומספרת על הסיבה לכך "אני לא רוצה לבוא אליו יותר... כי הוא עשה לי דברים לא טובים... שם לי אצבעות ב... [ש] ו[ע'] היו בסלון ואני בחדר השני... אמרתי לו להפסיק והוא לא הפסיק... סיפרתי לאימא ועכשיו אני לא רואה אותו בכלל. אף אחד לא עשה לי דברים כאלה רק אבא."

דירת הצדדים

הבעל חדל לשלם את דמי המשכנתא. האישה בתחילה ניסתה לעמוד בתשלום זה אולם בסופו של דבר לא עמדה בכל התשלומים והבנק מינה כונס נכסים והבית עומד למכירה. האישה ציינה כי מהלך זה של הבעל נובע מתוך נקמה שהרי כשיימכר הבית אחרי החזר המשכנתא, יישאר לכל אחד מהצדדים סך של 100,000. האישה וילדיה נאלצו לעזוב את הבית בחודש מרץ שנת 2013 ועברו לגור בבית הסבתא. על כן מבקשת האישה תשלום עבור מדורה מאז עזיבתה את הבית. מזונות הילדים ומדורם נפסק מחוץ לכותלי בית הדין.

טענות הבעל

מנגד טוען הבעל כי האישה "מזגוגת" כלשונו. בתחילה תבעה שלום-בית ואח"כ משכה את תביעתה ושוב חידשה את תביעתה לשלום-בית ונתקיים דיון ארוך ושוב משכה את תביעתה לשלום-בית ואח"כ על סמך אותן טענות תבעה גירושין. אכן, בית הדין כבר העמיד את האישה על מקומה והסביר לה כי על פי טענותיה יש לחייב את הבעל בגט ולא שלום-בית, ואם יתברר כי אין תביעתה כנה הרי היא תישא בהוצאות בגין בזבוז זמנו של בית הדין לשווא, ואכן האישה לאחר זמן סגרה את תביעתה לשלום-בית ותבעה גירושין. ועל כן טוען הבעל, מאחר שכתב תביעת האישה לשלום-בית זהה לכתב התביעה לגירושין, הרי האישה סברה וקיבלה.

הבעל מודה כי אכן הוא עזב את הבית, אולם עשה זאת בשל התעמרותה של האישה בו. עוד מלין הבעל כי האישה הרחיקה אותו מבני משפחתו ואף כשהלך אליהם – כשחזר הביתה האישה החמיצה לו פנים.

בטרם נכתוב את ההכרעה ההלכתית, יש לדחות את טענת הבעל כי מאחר שכתב התביעה לשלום-בית זהה לכתב התביעה לגירושין הרי שהיא סברה וקיבלה. טענה זו אין בה ממש בנידון דידן. כל המעיין בטענות האישה שהוכחו יראה שוודאי ככהאי גוונא אין לומר "סברה וקיבלה", והטעם שכתב התביעה לשלום-בית דומה לכתב התביעה לגירושין כי עניינה היה לקבל צו למדור ספציפי, קרי מדור ייחודי, ולשפר את עמדתה כדי שלא תראה כתובעת גירושין, ומעשים בכל יום חדשים לבקרים מוגשים לבית הדין. ואכן בסופו של הדיון, כשבית הדין העמיד אותה כי ראוי לשנות את כותרת כתב התביעה ויש לכתוב תביעה לגירושין ולא לשלום-בית, היא באמת סגרה את תביעתה לשלום-בית. גם הבעל לא טמן ידו בצלחת וכשראה את מהלך הדיונים ולאן פני הדברים הולכים, גם הוא בצעד טקטי סגר את תביעתו לגירושין.

הכרעה ההלכתית

א] לאחר הדיונים ועיון בכל המסמכים הוברר כי שני הצדדים אינם רוצים זה את זה, ונתקיים בהם דינו של רבינו ירוחם והצדדים חייבים להתגרש. אמנם בתחילה האישה הגישה תביעה לשלום-בית, אולם לאחר שבית הדין הסביר לאשה כי בטענותיה יש עילות לחיוב בגט ולא לשלום-בית ואף התרה באשה כי על פני הדברים אין תביעתה כנה – משכה האישה את תביעתה לשלום-בית. ואמנם גם הבעל לא טמן ידו בצלחת ואחר שהגיש תביעה לגירושין ודנו בתביעתו גם הוא משך את תביעתו. ורק לאחר מכן הגישה האישה את תביעתה לגירושין.

על כן, מאחר ששני הצדדים אינם רוצים זה את זה והם פרודים למעלה משלוש שנים, נתקיים בהם דינו של רבינו ירוחם שכתב בספרו "מישרים", נתיב שלושה ועשרים, חלק שמיני:

"וכתב מורי הר' אברהם בן אשמעאל כי נראה לו שהאישה שאמרה לא בעינא ליה ויתן לי גט וכתובה והוא אומר אנה נמי לא בעינא לך אבל איני רוצה ליתן גט, מסתברא דאין דנין אותה במורדת להפסידה כלום מעיקר כתובתה ונדוניתא אלא מיהו משהינן לה תריסר ירחי אגיטא דילמא הדרי בהו. לאחר שנה כופין אותו לגרש והפסידה תוספת וכל מאי דיהיב לה מדיליה דאדעתא למשקל ולמיסק לא יהיב לה."

והוסיף הגאון רבינו חיים פלאגי בספרו "חיים ושלום" (חלק ב' סימן קי"ב) וז"ל:

"בדרך כלל אני אומר שנראה לבית הדין שזמן רב נפרדו ואין להם תקנה, אדרבה צריך השתדלות הרבה להפרידם זה מזה ולתת לגט כדי שלא יהיו חוטאים חטאים רבים וכו' וידעו נאמנה כי כל הבא לעכב מלתת גט בענין זה כדי לנקום זה מזה מחמת קנאה ושנאה ותחרות וכו'... שלא לשם שמים גם בזה לא בחר השם ויש עונש מן שמים..."

והנני נותן קצבה וזמן לדבר באם יארע איזה מחלוקת בין איש לאשתו וכבר נלאו מתווכי השלום ואין להם תקנה והמתינו עד זמן שמנה עשר חדש ואם בינם לשמים נראה לבי"ד שאין תקנה לשים שלום ביניהם יפרידו הזיווג ולכופם לתת גט עד שיאמרו רוצה אני."

היוצא מהאמור, שהצדדים חייבים להתגרש.

ב] אלא שהאישה דורשת את כתובתה ובנידון דידן בסופו של דבר האישה היא שתבעה גירושין ולכאורה לא מגיעה לה כתובתה. אולם כשנעיינן נראה דיש כמה סיבות לחייב את הבעל בכתובת אשתו.

חדא – הקובע הוא לא מי תבע את הגירושין אלא מי גרם לגירושין, ובנידון דידן הבעל הוא אשר עזב את בית הצדדים. טענות הבעל כי האישה התעמרה בו וגרמה לו לעזוב את הבית, לא הוכחו כלל ונשארו בגדר טענות בלבד.

מה שכתבנו כי הקובע הוא מי גרם לגירושין, כבר ביארנו את עיקר הדברים בפס"ד בתיק 860977/3 [הדברים נכתבו גם בספר "עטרת דבורה"].

כתב הר"ן בכתובות על הרי"ף (דף נט עמוד עט ד"ה גבי):

"ומיהו כי אמרינן דיש לה תוספת כתובה דוקא כשמוציאה הוא, אבל אם היא רוצה לצאת אין לה תוספת דכי אקני לה אדעתא למיקם קמיה וכן הדין כשהיתה עשר שנים ולא ילדה ורוצה לצאת ובאה מחמת טענה דאמרה דבעיא חוטרטא לידה דאין לה תוספת כיון שהיא רוצה לצאת ממנו. אבל כל שהיא רוצה לעמוד תחתיו והוא מוציאה, אע"פ שבדין מוציאה יש להם תוספת."

מדברי הר"ן אלו יוצא דכאשר האישה רוצה להתגרש והיא תובעת גירושין, שוב אין לה תוספת דאדעתא למיפק מיניה לא אקני לה.

וכ"כ הרמב"ם (הלכות אישות, פרק כד, ה"ב):

"אבל הנושא אשה ולא הכיר בה ונמצאת אילונית או מחייבי לאוין וכן הנושא שניה בין הכיר בה בין לא הכיר בה, אין לה עיקר כתובה ולא תנאי מתנאי כתובה אבל תוספת יש לה."

ובהלכה ג' כתב:

"ולמה אין להן עיקר ויש להן תוספת, העיקר שהוא תקנת חכמים כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, הואיל ולא הכיר בה אין לה עיקר. אבל התוספת שהוא עצמו חייב בה כל זמן שתרצה ותעמוד לפניו והיא עמדה בתנאי שלה והרי הקנתה לו הנאה והרי היא עומדת, אבל התורה אסרתה עליו ומה היא יכולה לעשות לפיכך יש לה תוספת שאין מעשיה הן הגורמין לה להיאסר אחר הנישואין אלא אסורה היתה מקודם."

וכתב ב"כסף משנה" מ"ש הרמב"ם:

"כל זמן שתרצה ותעמוד לפניו – היינו לומר דווקא אם הוא מוציאה יש לה תוספת, אבל אם היא רוצה לצאת אין לה תוספת דאדעתא למיפק לא אקני לה."

מבואר מדברי הרמב"ם ג"כ שכאשר היא רוצה להתגרש שוב אין לה תוספת. וא"כ לכאורה ג"כ בנידון דידן הרי האישה היא התובעת גירושין, וא"כ שוב אין לה תוספת.

אולם אחר העיון זה אינו. דהעיקר הוא מי הגורם לתביעת הגירושין ולא מי תובע את הגירושין. הצד שגרם שהצד האחר תובע גירושין ובוזה התובע שנאלץ לתבוע גירושין בגלל מעשיו של השני, קרי האישה שנאלצה לתבוע גירושין בגלל מעשיו של הבעל, בכה"ג לא מפסידה כתובתה ותוספת כתובה.

בפד"ר (כרך א', ניתן ע"י הרבנים הגאונים א' גולדשמיט, ש' ש' קרליץ וי' בבליקי) האריכו בביאור דין זה, וז"ל:

והשאלה היא, אם זה שאנו אומרים יוציא ויתן כתובה הכוונה היא לעיקר הכתובה, או גם לתוספת. כי מחלוקת היא בין הראשונים הר"ח ור"ת, במקום שהבעל נותן את הגט שלא מרצונו, בכפיה, על ידי תביעת האישה, אם הוא חייב לשלם גם את התוספת.

עיי' תוספות יבמות (דף סה: ד"ה כי):

"פירש ר"ח: דכל הנך דכופין מחמתה, דוקא מנה ומאתים אית לה, אבל תוספת לית לה, דאדעתא למיפק לא אוסיף לה... ור"ת מפרש דלכל מילי הוי תנאי כתובה ככתובה..."

הרי דעת הר"ח היא שבמקום שכופין לגט מחמת תביעת האישה, אף שתביעתה היא בגלל מום של הבעל או סיבה אחרת התלויה בו והוא הגורם לתביעה, אך כיון שהיא הדורשת את הגט, אין הבעל חייב לשלם התוספת, כי אומדים את דעתו בהתחייבותו שלא התחייב בהוספה זו על מנת שתקחנו ביציאתה מהבעל על פי דרישתה.

ולפי זה בנדרן דידן שהגירושין הם לפי דרישת האישה, אם כי הבעל הוא הגורם לדרישה, הוא פטור לכאורה לשלם התוספת כי על דעת כן לא התחייב.

בשאלה זו דן בספר אור שמח בהלכות אישות פרק י"ב הלכה י"א על דברי הרמב"ם שכתב:

"... ואם היה עני ביותר ואינו יכול ליתן לה... כופין אותו להוציא ותהיה כתובתה חוב עליו עד שתמצא ידו ויתן."

וכתב על זה בעל אור שמח:

"ברור דאף התוספת חייב עליו לכשיתעשר, ולא שייך למימר דאדעתא לאפוקה לא הוסיף לה שתצא בעל כרחו, דהא מידע ידע דאדעתא דליזון נשאת, ובלא מזונות אי אפשר לה. וכמו שכתב ריצב"א כיוצא בזה בתשובות מיימוני ותוספות בסוף פרק הבא על יבמותו, ופשוט."

דברי הריצב"א עליהם מסתמך בעל אור שמח הם בתוספות יבמות בדיבור הנ"ל:

"... שפסק ריצב"א על אשה שהיתה טוענת על בעלה כי אין לאיש גבורתו... והיכא שהודה הבעל שאין יכול לבעול פסק דצריך ליתן גט וכתובה... נראה לו דיש תוספת... ומטעם דפסק ר"ח דאין תוספת בבאה מחמת טענה משום דאדעתא למיפק לא כתב לה, זה הטעם אין שייך באין יכול לבעול דמידע ידיע דנשאת לו מתחלה לכך."

הרי פסק הריצב"א כי גם לר"ח הסובר שבמקום שכופין מחמת דרישת האישה פטור הבעל לשלם התוספת, אם הדרישה לגט היא עקב דבר יסודי בנישואין, שהנישואין היו מתחלה על דעת כך, כגון חיי אישות, אין לומר שהבעל לא התחייב בתוספת על דעת שהאישה תדרוש גט, כי הרי ידע הבעל שהאישה נשאת לו על דעת חיי אישות, ואם לא יהיו חיי אישות יש להניח שתדרוש גט ועל דעת כן התחייב, ולכן הוא חייב בתוספת.

וכן פירש דברי התוספות בתשובות ר' עקיבא איגר החדשות (בודפשט תרצ"ח) חלק שלישי סימן נ"א:

"... כוונת תוספות, כיון דידוע לו דנישאת רק על דעת אישות הוי כנתחייב לנהוג לה אישות, ובאם לאו ראוי לה להיות נפקעת ממנו, אם כן משום הכי לא מיקרי מפקעת עצמה לומר לגביה אדעתא

למשקל ולמיפק, דכל שאי אפשר לו לנהוג לה אישות כראוי, ראוי לה להפקיע עצמה ממנו."

ובעקבות הריצב"א מוסיף האור שמח כי גם מזונות הוא בגדר זה, ולא יתכן נישואין בלי מזונות, ויש להניח שבאין מזונות תדרוש האישה גט ועל דעת כן התחייב. ולכן פשוט וברור לו לבעל אור שמח שאם האישה דורשת גט מפני שהבעל אינו זן אותה הוא חייב בתוספת.

ולכן במקרה שהבעל חייב לגרש מפני שאינו נותן מדור לאשתו, שהוא בכלל המזונות, הוא חייב לשלם גם התוספת, אף שהאישה היא הדורשת את הגירושין, כמבואר.

אלא שדברי האור שמח הם על פי פסק הריצב"א. אולם הרא"ש והרשב"א חולקים בדבר. עיין בבית שמואל (סימן קנ"ד ס"ק י"ט) בענין טוענת אין לו גבורת אנשים, שכתב:

"... ואם הוא מודה צריך ליתן לה הכתובה ותוספת כתובה. כתב הרא"ש בתשובה, שהביא הטור, והרשב"א בתשובה דאין צריך ליתן תוספת כתובה, כי למישקל ולמיפק לא הוסיף לה... מיהו בתוספות מבואר... אבל הטעם דלא הוסיף לה למישקל ולמיפק לא שייך דידע דנשאת לו מתחלה לכך."

הרי דעת הרא"ש והרשב"א היא, שאם מחייבין את הבעל לגרש בגלל דרישת האישה, אין הבדל בדבר מהי סיבת דרישתה, וגם אם הסיבה היא בעצם חיוב האישות חוסר כח גברא, זה גם כן נקרא כופין מחמתה והבעל פטור לשלם התוספת לשיטת הר"ח.

ולפי זה כמו כן, אם הדרישה לגירושין תהיה בגלל זה שהבעל אינו זן, פטור הבעל לשלם התוספת לדעת הרא"ש והרשב"א. ומאחר שהדבר תלוי במחלוקת אין להוציא בנדון דידן מהבעל המוחזק. ועיין תשובות הרא"ש כלל מ"ג סימן ד' ה', ותשובות הרשב"א (ח"א סימן אלף רנ"ה).

אולם ברור הדבר, כי גם לדעת הרא"ש יש הבדל – כשהאישה דורשת גט בגלל זה שהבעל אינו זן אותה – בין אינו זן אותה מפני שאין לו היכולת להשתכר ולזון אותה, ובין אינו זן אותה מפני שאינו רוצה להשתכר ולזון. כי רק במקום שאין לו היכולת לזון, וכמו במקום שאין לו היכולת לחיות חיי אישות, דעת הרא"ש היא שהוא פטור לשלם התוספת, כי אף שסיבת הגירושין היא בבעל, והוא הגורם לגירושין, אבל הרי סיבה זו היא שלא באשמתו ואנוס הוא בדבר ולכן הגירושין הם לא מחמתו אלא מחמת הנסיבות, ויש לזקפם על חשבון האישה שביזמתה באו, וזה נקרא כופין מחמתה, והבעל פטור לשלם את התוספת כי על דעת כן לא התחייב.

אבל אם הבעל אינו זן את אשתו מפני שאינו רוצה להשתכר ולזון, ובגלל זה היא דורשת גט, הרי דרישת הגט באה בגלל מרידתו של הבעל, והגירושין הם באשמתו שהרי לא מאונס אינו זן אותה אלא מרצון, כי בזדון מרד באשתו, ולו היה רוצה הרי יש לו היכולת להשתכר ולזון אותה. ואף שבסוף פסק הגירושין הם לפי דרישת האישה, דרישה זו אינה אלא תוצאה הגיונית מרצונו או אי רצונו של הבעל, ולכן זה נקרא שמחמתו באה הדרישה לגט. ולא יתכן לומר בכגון זה שהגט הוא מחמתה. ומאחר שיסוד הפטור לר"ח הנך דכופין מחמתה נופל כאן, לכן גם לדעת הר"ח אין הבעל פטור לשלם התוספת.

ואם לא נאמר כן, הרי לפנינו דרך לבעל מורד להתחמק מתשלום הכתובה, לא יזון אותה ויאלצנה על ידי זה לדרוש גט, ויהיה פטור לשלם הכתובה על

ידי המרידה, בטענה על דעת שתדרשי גט לא התחייבתי, דבר זה אין הדעת סובלתו.

הדברים מפורשים הם במרדכי כתובות (דף נה.): ... פירש רבנו חננאל... וכל הנך דכופים להוציא וליתן כתובה לית להו תוספת... דהמדיר את אשתו יוציא ויתן כתובה על כרחו אית לה תוספת, דאי לית לה אם כן כל אדם שרוצה לגרש ידיר את אשתו... ויפטר מתוספת... דפשיטא ליה דאית לה תוספת...

וכן יוצא מפורש מדברי הרא"ש בכתובה (כלל ח' סימן ז', מובא בטור, אה"ע, סימן קנ"ד): ראובן ששהה עם אשתו יותר מעשרים שנה ולא ילדה... לקח אישה אחרת בקידושין כמנהג הארץ הזאת... ואין בידו לפרנס את שתייהן... ואם יגרשנה מה יתן לה... תשובה... ואם הראשונה תובעת גט צריך לגרשה, כיון שאין לו לפרנס שתייהן, ויכתוב שטר עליו ככל הכתוב בשטר כתובתה: כתובה נדוניה ותוספת, וכאשר תשיג ידו יפרע.

הרי שאף שהאישה תובעת את הגירושין, מכיון שאין לו לפרנסה עליו לשלם לה התוספת. ואף שהרא"ש חולק על הריצב"א כנ"ל, ולפי זה היה צריך להיות פטור באין לו לפרנסה כמבואר, אלא על כורחך שמכיוון שהבעל הוא בעצמו שהביא לזה שאין לו לפרנס, על ידי שלקח את השניה, הרי זה כאילו מגרשה ברצון, וגם לפי החולקים על הריצב"א עליו לשלם התוספת.

ומקורה של הלכה זו הוא מדברי הר"י מיג"א שכתובותיו סימן ק"נ:

"... ומה ששאלתם ואמרתם, אם נתחייב ראובן זה להוציא וליתן כתובה אם הוא חייב בין בעיקר בין בתוספת... אם היא תובעת אותו בזה בטענת בעינא חוטרא... נתחייב בזה אם היא היתה תובעת אותו, מה אם היתה שותקת ומוחלת לא היינו מכריחין אותו שיוציא ויתן כתובה; אם כן ראוי לומר כאן: כי אקני לה אדעתא למיקם קמיה, אדעתא למישקל ולמיפק לא אקני לה. ולא דמי לאומר איני זן ואיני מפרנס והמדיר... שנאמר בהם יוציא ויתן כתובה, שהוא חייב בין עיקר בין תוספת; דהתם הוי איהו מורד, והדבר שלסיבתו נתחייב להוציא וליתן כתובה... והיה בידו שלא לעשותו מתחלה אם רצה, אם כן ראוי לחייבו; בין... ולא היה בידו מתחלה שלא יהיה, אבל הוא אנוס בו..."

טעם נוסף יש בנדון דידן לחייבו בתוספת, עיין רשד"ם (חלק אבע"ז סימן קצ"ח), בנדון ראובן שרוצה לקחת אשה על אשתו, ובשטר הכתובה כתב שלא ישא על אשתו ואחרי שדוחה טענות ראובן ופוסק שאינו רשאי, מסיק הרשד"ם:

"... דאם ראובן ירצה לישא על אשתו, והיא תרצה לצאת ממנו, שחייב להוציאה ויתן לה גט כרצונה, ולפרוע לה כתובה... ותוספת... דעת ר"ח... בנדון דידן כולי עלמא מודו... דלא שייך הכא אדעתא למיפק לא אקני, כיון דאתני בהדא הרי שאפילו אדעתא למיפק אתני... אדרבא אדעתא דהכי נחית שאם יבטל התנאי הוא שיפרע משלם."

וכן פסק בנדון דומה מהר"א ששון בתורת אמת שאלה ס"ד:

"... דאתנו בהדיא דלא ישא אשה אחרת עליה... דאין ספק בזה ודאי דלכולהו רבוותא, דליכא למימר ביה דאדעתא דלמישקל ולמיפק לא אמר, דאדרבה הכא ודאי אדעתא דהכי כתב לה שאם ישא אישה יפרע לה הכל..."

וכן פסק המהרח"ש, בנדון דומה, בכתובה בחלק אבהע"ז סימן מ"ו:

"... דהכא בנדון דידן כל אפיין שוין, דמשלם הכל משלם כתובה ותוספת כמו שכתוב בכתובה, כיון שהתנה עמה וכתב בכתובה... אדעתא דהכי נחית שאם יבטל התנאי, שיפרע כל מה שנתחייב בשטר הכתובה..."

הרי שאם הגירושין הם בגלל אי מילוי התחייבות שהתחייב עליה הבעל במפורש בשטר הכתובה, אם כי הגירושין הם על פי רצון האישה, אין לומר על דעת גירושין לא התחייב בתוספת. אלא אדרבא, התחייבות התוספת שבשטר הכתובה היא על דעת ההתחייבות האחרת שבה, שאם לא ימלאנה ישלם התוספת.

ולפי זה כמו כן בחיוב המזונות, הרי במפורש התחייב הבעל בשטר הכתובה אפלה ואוקיר ואיזון ואפרנס ואכלכל והתחייב גם בשטר הכתובה על התוספת. הרי שעל דעת התחייבות המזונות התחייב בתוספת, כלומר: שאם לא ימלא התחייבות המזונות ויגרום לגירושין ישלם אז את התוספת. ועיין מהרח"ש שם ובסימן מ"ז, ועיין חזון איש כתובות סימן ק"ז ס"ק כ"ב.

וכמו שכתבו שם בפד"ר בשם המרדכי וכתובות (דף נה עמוד א'):

"פירש רבנו חננאל... וכל הנך שכופין להוציא וליתן כתובה לית לה תוספת... דהמדיר את אשתו יוציא ויתן כתובה על כרחו אית לה תוספת דאי לית לה אם כן כל אדם שרוצה לגרש ידיר אשתו ויפטר מתוספת... דפשיטא ליה דאית ליה תוספת."

מפורש מדברי המרדכי דגם לר"ח דאם הוא הגורם לתביעת הגירושין כגון המדיר, הרי חייב בתוספת. ולכן גם בנידון דידן הוא במעשיו הרעים גרם שלא יכול לקיים עונה ולכן חייב גם בתוספת.

וכן מבוארת סברא זו בדברי הרא"ש שהביאום בפד"ר תשובת הרא"ש (כלל ח' סימן ז'):

"ראובן ששהה יותר מעשרים שנה ולא ילדה... לקח אשה אחרת בקידושין ומנהג הארץ הזאת... ואין בידו לפרנס את שתיהן ואם יגרשנה יתן לה. תשובה – באם הראשונה תובעת גט צריך לגרשה כיון שאין לו לפרנס שתיהן ויכתוב שטר עליו בכל הכתוב בשטר כתובה. נדוניא ותוספת... וכאשר תשיג ידו יפרע."

מבואר מדברי הרא"ש דמאחר שהבעל הוא שגרם בידיו שלא יכול לפרנסה בגלל שלקח אשה שניה, הרי זה כמגרש מרצון.

עקרון זה שתביעת אשה לגירושין שנובעת ממעשיו הרעים המקולקלים של הבעל אז האישה זכאית בכה"ג לתוספת כתובה כתב גם ה"חזון איש" בהלכות כתובות (סימן סט ס"ק כב) וז"ל:

"דיני תוספת, ממאנת ושניה ואיילונית אף על פי שלא הכיר בהן יש להן תוספת כמו שכתב הרי"ף והר"ן ס"פ א"נ, כיון שהיה ראוי לו לחוש ולא התנה עמהן, עע"ד וזינתה והיוצאה משום מומין ונדר אין להן, באה מחמת טענה פלוגתא ר"ח ור"ת בתוספות יבמות ס"ה ב' ומספיקא לא מפקין מניה, ואלו שכופין אותו להוציא כתובות ע"ז א' לא נתבאר בהדיא בפוסקים, ודעת ב"ש (סי' קנ"ד סק"א) דתליא בפלוגתא ר"ח ור"ת, והאומר א"א אלא כמנהג פרסיים מ"ח א' דאמר יוציא ויתן כתובה נראה דיש להן תוספת וכמו שכתב במורד מתשמיש או אומר אינו זן ומפרנס דמחייבין ליה לגרש [לבה"ג דפסק כרב ואפילו לרי"ף דפסק כשמואל מכל מקום אם אי אפשר לכופו לזון כיפינן ליה לגרש כמו שכתב הר"ן] יש לה תוספת וכן במדיר את אשתו ע' א'

יש לה תוספת דכל שהוא מעיק לה הוי כמוציאה לדעתו, וכ"כ בהגהמ"ר בהדיא, וכן בהיא אומרת שלא לצאת ק"י נראה דיש לה דהא אסור לצאת, מיהו באומרת לעלות אפשר דלר"ח לית לה, ובהגהמ"ר כ' דתליא בפלוגתא אבל לא נתבאר שם אם גם באומר למאת תליא בפלוגתא.

הנה לך שכתב החזון איש דכל שהוא מעיק לה הוי כמוציאה לרצונו.

גם ספר "חוק ומשפט" (סימן קפה) שפירש את דברי הטור (באהע"ז סימן קיח) וז"ל:

"מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה, אין לה מן הדין לגבות זולתו מה שהיא טוענת ויתברר מסכום נדונייתה, ולא נחוש למה שימצא כתוב ממנה בכתובה וכו', בענין כזה אמרו חכמינו ז"ל (כתובות נד) כי כתב לה אדעתא למיקם קמיה אדעתא למיפק ולמיסב לה לא כתב לה וכו'. ואם תבע הוא הגירושין, אינו יכול לגרשה אלא לרצונה, או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובה עיקר ונדוניא ותוספת."

מלשון הטור מתבאר שכדי להפסיד לאשה כתובתה אין די בתנאי שהאישה היא זו שיוזמת את הגירושין על ידי תביעתה, אלא צריך שהגירושין יצאו ממנה. כלומר שהעילה והגורם לתביעת הגירושין תהיה האישה ולא בעלה. אולם אם הגורם שהאישה נקטה יוזמת גירושין נעוצה בהתנהגותו של הבעל או מחמתו, אין האישה מפסידה תוספת.

וכך ביאר את דברי הטור הרב חיים טולידנו בספרו "חוק ומשפט" (סימן קפ"ה) שנשאל "במי שנשא אשה ונשבע לה שלא ישא אחרת עליה וכו' ובתום עשר שנים עבר על שבועתו ונשא אשה שניה" ופסק כי יש לחייב את הבעל בכתובה ותוספת כתובה, מפני שאף אם האישה היא התובעת גירושין לא הפסידה את כתובתה בשל תביעתה.

והביא ראיה לדבריו "ממה שכתב הטור באבהע"ז סימן קיח "מי שאשתו תובעת גירושין ויצאו ממנה הגירושין, שאין לה מן הדין לגבות וכו'. מבואר בהדיא דכל שהוא היה סיבה בגירושין חייב לפרוע לה כל מה שכתוב בכתובה. וכן נדו"ד אע"ג שהוא אין תובע הגירושין הוא נתן אצבע שעבר על תנאו וכמי שתובע דמי. וכן דייק לשון הטור ברישא, מי שאשתו תובעת הגירושין ויצאו ממנה הגירושין. ור"ל לאפוקי היכא שתובעת הגירושין אבל לא יצאו ממנה, כגון שבאה מחמת טענה כנדון דידן, שאע"פ שהיא תובעת גירושין לא יפחות לה כלום."

העולה מהבנתו של תשובת "חוק ומשפט" בדברי הטור הוא שתנאי הקובע להפסד תוספת כתובה הוא כגורם הגירושין, ואין זה משנה מי התובע, אלא ה"גורם" קובע.

וא"כ בנידון דידן הבעל הוא הגורם לגירושין אע"פ שבפנינו תביעת הגירושין של האישה ולא של הבעל.

ומלבד זאת הרי הבעל הוא זה שתבע ראשון גירושין והתנהלו דיונים בתביעתו אלא שחזר בו מתביעה זו וזאת מסיבות השמורות עמו, והמעייך בתיק יבין מדוע חזר בו מתביעתו.

שנית – האישה אחר שחזרה לביתה אחר הלידה מצאה התכתבויות מיניות של הבעל עם נשים אחרות. מדובר בהתבטאויות קשות אשר מעידות על קשריו של הבעל עם נשים אחרות ועל היחס והזלזול אשר מפגין הבעל כלפי אשתו כאילו היא אחת השפחות, ואף בהן נהגו כבוד יותר. רק לבעלי חיים מתבטאים בלשון כזאת שהתבטא בה הבעל כלפי אשתו, הנה לך דוגמה אחת: "הכלבה החליטה להשריץ היום והכריחה אותי להיות לידה כל היום. חשבתי עלייך ורציתי להיות רק אתך". יש לציין כי כל המסרונים שנעשו בין הבעל לנשים אחרות נעשו קודם עזיבת הבעל את הבית וכמובן המשיכו אף אחר עזיבתו את הבית. דברים אלה הוכחו על פי פירוט של שיחות שיצאו מהטלפון של הבעל אל הטלפון של הנטענת.

שלישית – בדיון שהתקיים ביום כ"ח בסיון תשע"ג (6.6.2013) הוכח שאכן בגד הבעל באשתו.

שאלות ב"כ האישה לאשה:

ש: תסבירי לכב' בית הדין, את צרפת ראיות לטענות שלך, תסבירי להם ראייה ראייה.

ת: מה שצרפתי זה דברים שהם על "קצה המזלג", שהוא התכתב באינטרנט הוא ישב לילות שלמים והוא נעלם מן המיטה, ואף נעלם מן הבית, מצאתי דברים במחשב הביתי, אני מתביישת לקרוא. אני אראה לכם את ה"יוזר" שלו, "[ל']", שזה שם ה"יוזר" שהוא בחר, וזה בעצם מה שהוא השתמש בשם זה. ישנה התכתבות באתר תפוז, יש כאן התכתבות, יש התכתבות של "[ח' ל']" הוא כותב דברי תועבה, והוא היה עסוק בזמן שהבנות שלנו היו קטנות, יש אתר סטוצים וכו', "[ל']", יש תיאורים פורנוגרפיים, "[ל']", זה מתארכים שהוא נמצא בבית, זה משנת 2005. הוא פתח באתר הכרויות, פנויים ופנויות, תאריך, הגדרות, ורואים פה את הפרטים שלו עוד דבר, טופס של מקום עבודתו, טלפון שלו, מייל שלו, וזה קושר את המסמכים, מספר נייד הוא מתקשר לפילגש שלו.

ש: הנייד של הבעל מופיע במסרונים ושיחות רגילות, לפילגש לפני ואחרי הפירוד, שמה [ל']...

ת: [ל'], הוא היה גורר את הבנות אליה, כשהן בוכות, היא באה לארוחות שבת עם אמו, והוא היה מתבודד איתה בחדר אֶתה, כך שמעתי מהבנות. הדבר הכי בולט, הוא שלח שני מסרונים במרווחים, וזו הסיבה שהוא עזב את הבית, יש פה מסרונים, מספר הטלפון של הפילגש: [...]. יש פה שיחות בשעה 03:00 ועשרות שיחות ומסרונים, לפני ואחרי הפירוד, הפירוד היה בתאריך 20/12/2010, יש שיחות מתאריך 15/12/2010 והשיחות עוקבות. כדי שלא יכחישו שזה הטלפון של [ל'], יש לי מודעה שהיא מוכרת רכב, ואפשר לראות זאת באינטרנט. מעבר לזה שהוא פתח יוזר, פתחתי מסך של אחת מהן, והוא ניסה ליצור עמן קשרים, מתאריך 2005, יש מייל בשם [ל'], זה המסמך שהוא מראה שהוא פתח מייל נוסף, הגיבוי של המייל, זה המייל שלו, בכונן שלו.

ש: תראו בדפי זהב...

בית הדין: תציגי.

האישה: שמה [ל' ל' ש'] היא אשה נשואה היא מסוכסכת עם בעלה, כך יש שמועות. יש עוד דברים בכונן, זה באמת קצה המזלג הוא הודה אצל המטפלת שהוא בגד.

בית הדין: כתבה.

האישה: כן, מי שהתנגד זה הוא.

בית הדין: אתה מתנגד שנקבל ממנה חומר.

הבעל: מתנגד.

בית הדין: אין בהלכה זכות שתיקה."

מתוך תמליל זה עולה כי האישה טוענת כי הבעל לא רק שמתכתב אלא אף בוגד וכשבית הדין רוצה לברר זאת ע"פ החומר שאמר בפני היועצת, הרי שהבעל התנגד לגילוי חומר זה. יובהר כי התנגדות לגילוי ראייה או סירוב לענות לשאלות בית הדין, פועל כנגד המסרב.

ובספר "עיונים במשפט" לגאון הרב חיים שלמה שאנן שליט"א הביא את דברי הרא"ש ועוד ראיות לסברא זו ז"ל:

אכן הרא"ש בתשובה סימן ק"ז ד"ה עוד שאלוהו, כתב: "היה נראה כי ר' ישראל מסתיר דבריו... ולא רצה להשיב על שאלתם פן יתפס בדבריו ויתברר השקר ומן הדין היה לו להשיב על כל חקירות ודרישות... עד שיצא הדין לאמיתו... וכיון שנראה לדיין שאם היה זה משיב על שאלותיו היה הדבר מתברר, ומחמת [כדי] שלא יתברר הוא כובש דבריו, ויעשה הדיין כאילו השיב ונתברר שקרו ויחייבנו מאומד הדעת, אע"פ שאינו יכול לברר שקרו בביאור, מאחר שהעדר הבירור בא מחמת רמאותו שאינו רוצה להשיב... שהוא סברא מוכחת... ועוד דדין זה היה יכול להתברר אילו היה רוצה להשיב על שאלות הדיין ומאחר שאינו רוצה להשיב כדי שלא יתברר הדבר, הרי הוא כמודה במקצת שקרו וראוי לדונו באומדנא דמוכח... כל שכן בנדון זה שהרמאי מונע התבררות... דכיון שבאו לפני הדיין והוא אינו יכול לברר הדבר, אינו רשאי למשוך ידו מן הדין ויריבו בעלי הדין זה עם זה, וכתוב אמת ומשפט שלום וכו' כי על ידי המשפט יש שלום בעולם ולכך נתנו כח לדיין לשפוט ולעשות מה שירצה אף בלא טעם וראיה כדי לתת שלום בעולם."

ושם (ד"ה "ועוד אמרינן") כתב: "וכיוון שלא השיב להם היה להם לדיינים לחייבו לאלתר כי היכי דעדים שלא השיבוהו על חקירות ודרישות... וכל דבריו בטלים וחשובין כאין וחשיב כטענות התובע והדיין יש לו לחייבו. ותשובה זו הובאה להלכה בסמ"ע (חו"מ ט"ו ס"ק י"ג) ובש"ך (שם ס"ק ה) כתב: "אם הנתבע אין רוצה להשיב על כל דבר שחוקר אותו ודאי רמאי הוא, ויכול לפסוק לו כאילו השיב לו ונתברר שהוא שקר". ועיין שם שהביא עוד ראיות לזה.

לכן בנידון דידן שהבעל מתנגד להביא את פרוטוקול הדברים שנאמרו אצל היועצת, ולטענת האישה הבעל הודה שם כי בגד באשתו, הרי התנגדותו פועלת לחובתו וחשיב כי דברי האישה אמת שבאמת בגד באשתו. עוד יש להוסיף כי בוודאי יש לקבוע כך בנידון דידן שיש רגליים לדבר למראה פירוט השיחות והמסרונים שהיו לבעל והוגשו לעיני בית הדין.

רביעית – מאיסות גמורה של האישה בבעלה בשל מעשיו:

אחר עזיבת הבעל את הבית מצאה האישה במחשב חומר פדופילי ובשל כך פנתה האישה למשטרת ישראל וזו פתחה בחקירה נגד הבעל ובסופו של דבר האישה המליצה לפרקליטות להגיש כתב אישום נגד הבעל. דבר זה גם גרם לאשה למאוס בבעלה וזה תוכן דבריה בדיון שהתקיים ביום 6.6.2013:

"בית הדין: אחרי שידעת שהוא התעסק.

האישה: הוא אנס את הבת שלי.

בית הדין: מה ההרגשה שלך כלפיו.

האישה: שום דבר, אדם זר שאנס את הבת השלי,

בית הדין: מה ההרגשה.

האישה: כלום, אני אדישה אליו, חשבתי שיש סיכוי לטוב, אני הולך לטיפול פסיכולוגי, שאני מדברת אתה, איך נורות האזהרה לא נדלקו, שאם אעלים עין, שלא אכריח אותו ללכת לטיפול.

בית הדין: אינך יכולה לחיות אתו בגלל הבת.

האישה: השנים הראשונות של הנישואין היו איך שהוא בסדר, ידעתי שיש לו בעיות, אחרי לידת הבנות הקטנות, התחלתי לגלות שהוא מתכתב עם נשים, היה בלוג באינטרנט שהוא השמיץ אותי, ומישהו אמר לי והוא מחק, היינו בטיפול, הייתי לאחר לידה קשה, היה לי חוסר דם, והוא לא היה שם, עסוק במחשב, נעלם כלילות, קם ומתעצבן והולך, כשהבנות הגדולות נולדו, לפני תשע שנים.

בית הדין: היכן ההתכתבות.

האישה: לא בניתי תיק, חשבתי שנחיה ביחד, מה שמצאתי, זה נמצא אצלכם.

בית הדין: אם ירצה לחזור לשלום-בית.

האישה: לא רוצה לחיות אתו. לא מסוגלת – ביום שהחליט לעזוב את הבית הוא עשה לי טוב,

בית הדין: נניח שיעבור טיפול, והבנות ...

האישה: הוא פגע בבת שלי, כל עוד לא חשבתי שהוא פוגע בבנות, הייתי מוכנה ללכת לטיפול,

בית הדין: אנו שואלים, אם הוא ישתנה.

האישה: אני היום במקום אחר. ברגע שפגע בבתי, אי אפשר לחזור, כל עוד זה היה סרטים והתכתבויות הכול אפשר לסלוח, ברגע שהוא פגע בבתי.

בית הדין: אינך יכולה לחיות אתו אישות.

האישה: בוודאי שלא, לא מדברים על סטירה הוא פגע בה מינית, אנו מדברים על הבנות גדולות, שאמרו לא היה להן טוב הוא היה מכה אותן.

מבואר מתוך דברי האישה כי היא מואסת מאיסות גמורה בבעל בגלל מעשיו הרעים, וכבר הארכנו בפס"ד בתיק מס' 86097/3 (פורסם באתר בתי דין רבניים) מ"ש רבותינו באדם העושה מעשים כאלו ונצטט חלק מדברינו שם:

"ואכן כן מצאתי כתב בתשובת בעל ה"שרידי אש" (סימן צ"ד) באחד שמתעסק עם נערות קטנות ויש לאשה טענת מאיסות בגלל מעשים אלה. וזה לשון השאלה והתשובה בסימן צ"ד:

"שאלה – ימחול מכו"ת אם אעמוד לפניו בבקשה להגיד לי דעתו הרמה בענין הנכתב לקמן, והנה איש אחד מקהילת גליל ווירצבורג שלח ידו בנערות קטנות והדיינים בדין שהיה קודם ב' שבועות שלחוהו בבית הסוהר (צוכטהויז) למשך ד' שנים. ועתה באה אשתו לפני וסיפרה לי דברים אחרים על אודות האיש הלז: מיום החתונה היה בבית חמיו שותף בבית מסחר שלו, אכן לא היה אפשר לסמוך עליו כי היה עצל ושקרן ואיבד כמה מעות, ועתה אחר העוון הזה האישה לא רוצה לשבת עוד עמו, היא אומרת שאין לה עוד שום קשר עם איש כזה אשר הוא אב ל-ב' ילדים קטנים ועשה חטא גדול כזה. ואף שהוא כותב שרוצה לשוב, היא אינה רוצה לסמוך על דבריו, כי דיבר כן כמה וכמה פעמים, וכעת יש אפשרות להפריד מבעלה על ידי חוקי המדינה, אכן אם יעבור הזמן הזה לא תהיה לה אפשרות עוד. ועתה שאלתה ממני אם תמרוד נגד דת יהודית אם תפרד מבעלה על ידי ערכאות שלהם.

ואינני יודע להשיב על דבר קשה כזה ובפרט משום שהאישה רוצה לנסוע אל אחיה לאמריקה עם שני בניה הקטנים אם יש לדמותו לרועה זונות באבן העזר סימן קנ"ד סעיף א' בהגהה, או למה שפסק החכם צבי בתשובותיו סימן קל"ג, אני בע"ה מימי לא הוצרכתי לדון על עוון כזה מה דינו לפי דתנו

– לא ראיתי תוכן הקטרוג, אכן סובר אני שבוודאי לא בא לידי תשמיש אלא לידי נגיעה בידיים במקומות נסתרים של גופם של הילדים.

ומכונ"ת בטובו יאיר עיני ויאמר לי מה להשיב ואף שאיני יודע אם תשמע לי צריך להשיב על שאלתה.

תשובה- היות ואני ממהר להשיב, כי לפי דעתי הדבר פשוט שיש לדמותו להא דתשובת חכם צבי סימן קל"ג, שאין לכופו לגרש, מאחר שלא היתה כאן התראה וגביית עדות על ידי בי"ד ישראל וכו', ואין אנו סומכים על גביית עדות שלהם, והרבה שנאת ישראל ושמחה לבזות שם ישראל.

אבל מכל מקום יכולה לומר: מאיס עלי, ודינו מבואר באבן העזר סימן ע"ז סעיף ג' בדברי הרמ"א, עיי"ש.

ומעתה ודאי שיכולה להפרד ממנו על ידי ערכאות. ברם, על כת"ר להתרות בה שאחרי הפירוד על ידי ערכאות אין לבית דין לכוף אותו לגרשה כדת משה וישראל, אבל אפשר שאח"כ יגרשנה מדעתו ומרצונו ואז בודאי ישר טוב. ואם רוצה להכניס את עצמה לספק זה, הרשות בידה, אבל חלילה לה לכוף את הבעל על ידי ערכאות שיגרשנה בדיני ישראל. שום רב ומורה צדק לא ירצה לסדר את הגט, וגם הגט יהיה פסול, כדין גט מעושה, ורק אם יגרשנה אח"כ ברצונו הטוב יהיה הגט כשר.

מבואר מדברי הבעל ה"שרידי אש" דבכה"ג איכא טענת מאיסות מבוררת.

מסקנה דדינא:

א] הבעל חייב במתן גט לאשתו.

ב] האישה חייבת לקבל את גיטה.

ג] האישה זכאית לכתובה ותוספת כתובה.

ד] גובה תוספת הכתובה ייקבע לאחר שיינתן פס"ד בעניין הרכוש.

ה] הצדדים יגישו את פסק הדין בענייני הרכוש וכן פירוט זכויות הצדדים וכמה האחד לקח מחברו בצרוף העתק כתובה.

ו] על המזכירות לזמן את הצדדים לסידור ג"פ.

הנלע"ד כתבתי וצור יצילנו משגיאות, אמן.

הרב מיכאל עמוס – אב"ד

אני מצטרף.

הרב שניאור פרדס

אני מצטרף.

הרב אריאל ינאי

בית הדין פוסק:

א] הבעל חייב במתן גט לאשתו.

ב] האישה חייבת לקבל את גיטה.

ג] האישה זכאית לכתובה ותוספת כתובה.

ד] גובה תוספת הכתובה ייקבע לאחר שיינתן פס"ד בעניין הרכוש.

ה] הצדדים יגישו את פסק הדין בענייני הרכוש וכן פירוט זכויות הצדדים וכמה האחד לקח מחברו בצרוף העתק כתובה.

ו] על המזכירות לזמן את הצדדים לסידור ג"פ.

ניתן ביום ד' באב התשע"ד (31/07/2014).

הרב אריאל ינאי

הרב שניאור פרדס

הרב מיכאל עמוס – אב"ד

הרב מיכאל עמוס, הרב שניאור פרדס, הרב אריאל ינאי